

čez!“ A Janezek, ne znávši dobro plavati, si ne upa v vodo, zato pa reče Lukcu: „Idi na sredo in pomeri vodó.““ Lukec se berž zopet spustí na sredo tomuna, postavi se po konci in v šali vodo jahaje reče svojemu tovaršu: „Le poglej, do brade mi seže.“ Janezek, ki je bil nekoliko večí od tovarša, verjame Lukcu ter skoči tudi on v vodo, pa — o joj — voda ga zagerne od vseh strani. Čez nekoliko časa se je začela prikazovati zdaj glava, zdaj roka na poveršji dereče reke. Ves prestrašen ne vé Lukec kaj bi počel; naposled se vendar odloči, da gré v vodo Janezku na pomoč. Ali Janezek ga tako silno zgrabi in se ga tako terdo oklene, da ga s seboj vred v globočino vode potegne.

V tem trenutku pride mlinar iz mlina. Ko vidi ta žalostni prizor, berž skoči v čoln in hiti utopljenecema na pomoč. Srečno ju potegne zopet na suho in pokliče hlapca, da sta ju tako obernila, da sta vodo lahko iz sebe vergla ter ju potem v mlin odnesla.

Lukec je bil kmalu po konci, le omahoval je še, kakor bolnik po dolgotrajnej bolezni. Nad Janezkom pa so mlinarjevi pričeli oživljevánje. Hlapca ga dergneta po vsem životu s pogretimi cunjami, kakor tudi z ostrimi kertačami po podplatih, in mu pišeta zrak skozi nosnice. Po takem ravnánji se jima vendar posreči, da se Janezek začne polagoma zopet gibati.

Ker je bil mlinar bogat, dober in usmiljen človek, Janezek pa je imel revne starše, pošlje mlinar tudi po zdravnika. Srečnega se je štel, ko je videl, da je rešil obá dečka.

Janezek je zopet ozdravel, ali vselej, kedarkoli se je spomnil na ta dogodek, spreletela ga je velika groza. Mati so mu pa rekli: „Ali ti nisem večkrat djala, da voda nima vej; prepričal si se zdaj zadosti o resnici mojih svarilnih besed. Zahvali se ljubemu Bogu, da ti je po mlinarji poslal svojega angelja varuha, ki te je rešil žalostne smerti.“

—f—

Božja mavrica.

Po velikej nevihti se je na nebu prikazala prekrasna božja mavrica. Janezek je ravno skoz okno gledal in berž veselo zavpije: „Tako lepih barv še nikoli nisem videl! Kačo čudno se tam pri starej verbi iz visočine spuščajo na zemljo! Gotovo se vsi listeki na drevesu svetijo od prelepíh barv. Hitro grém tje, da si jih veliko naberem in svoje školjke ž njimi napolnim.“

Pri teh besedah skoči in dirja k staremu drevesu. Ali kako se zavzame, ko nič družega ne vidi nego le déž. Ves moker se verne domú in pripoveduje svojemu očetu celo dogodbo.

Oče se nasmejejo in reko: „Te barve ljubi moj, se ne morejo spraviti v nikakoršne školjke; nam se le dozdeva, da so deževne kapljice pobarvane, a to stori solnce, ktero je obséva. Tako je, ljubček moj, tudi s slavo tega svetá; zdí se nam, da je nekaj, pa je le prazna senca.“

Svitloba na-te ne goljfa,

Ki prave radosti ne dá.

(Po K. Šmidu.)